

Gözleri İntihar Mavis

— GürhanGürses · 28 Kasım 2011

16 yaşındaydı.
Hayatının baharındaydı.
İntihar mavisiydi gözleri...
Kimsenin umurunda değildi...
Kimsenin aklında değildi.
O da tuttu intihar etti.

Karakoçan mı dediniz, es geçin. Yavrularını tek tek yiyen bir timsaha teşbih ediyorum.
Karakoçan'ı en çok sevenler terk edenlerdir. Azınlıkta olanlardır, etiketlenenlerdir, fişlenenlerdir.
Yüreğimi açıp gösterebilseydim keşke "Bak nasıl da Karakoçan" diye atıyor.
"Nasıl da memleketim diye çarpıyor, nasıl da insanım diye atıyor. Bak hem de bu Alevi, bu Kürt bu Ermeni demeden atıyor." Görmediler, anlayamadılar ya da gördüler ve bildiler ama görmezlikten bilmezlikten geldiler. Sonuç pek de iç açıcı değil!

Gözleri intihar mavis bir gençlik dolaşıyor. Gözleri ölüme açılan bir gençlik zuhur ediyor. Ölen biziz hala idrak edemediyseniz; hepimiziz, top yekûn Karakoçan'ız.

Kimse demesin bu sala falancanın kızının salasıdır diye... Kimse demesin bu sala filancanın oğlunun salasıdır. Okunan salalar Karakoçan'ın salasıdır. Allah rahmet eylesin giden bir ilçenin yaşanmamış yarınıdır, taksiratımız çok Allah affetsin. Acısı acımızdır taziyesi taziyemizdir.

Bir ilçe yaşarken ölüyor buna şahitlik ediyor her sima! Kimse bizden iyi niyetli sözler beklemesin; insanları harcaya harcaya bitirdiniz. Hala da sen ben kavgasıyla makam mevki türküsüyle, kul köle anlayışıyla hareket ediyorsunuz. Gözlerinizin ta içine kadar parmaklarımı sokarak söylüyorum:
"Canlarınız gidiyor ey ilçe! Uyan artık."

Beyninizin tam ortasına şaplak vurarak söylüyorum gidişat çok kötü, tedbir almak varken, bari kalanları kurtarın diye...

"Duyan var mı acep sesimi?"

Enkaz altında kalmış gibi Karakoçan,

"Sesi mi duyan var mı acaba?"

İlgiyi esirgediğiniz her genç bir el bombası olarak dönüyor size, bir can kaybı olarak dönüyor ilçeye... Can kaybından ziyade Karakoçan'ın derdi bugün mal kaybı! Mala gelen cana gelsin; her şey ters algılanıyor, menfaat doğrultusunda görülüyor. Karakoçan can kaybına uğruyor, can kaybından gidecek bu ilçe...

Sevgiyi göstermediğini her can bir yok oluşla mahv ediyor ilçeyi... Desteğinizi çektiğiniz her çocuk hayata cılız mı cılız iplerle tutunamaya çalışıyor. Tutunamayanlar ise kolay olanı seçiyor ve canına kıyıyor. Belki de sahipsiz kalmışlardır, yalnız. Belki de dudaklarında yarına ait özlem dolu sözlerle bile ölüme yürümüşlerdir. Belki de kem gözlerin hapsinde kalmışlardır.

Ölen Karakoçan'dır, intihar eden Karakoçan'dır. Bunların öngörüsünü yakın zamanda Karakoçan'da iken hissedip söyledik. Konuşur halletmeye çalışırdık. Ne oldu da iki senede bu tür olaylar çıkmaya başladı; intihar, tecavüz, siyasi hareketler, uyuşturucu vb... Bizi bulmaz diye başınızı kuma gömüp beklemeye devam edin. Ateş düştüğü yeri yakar.

Bugün Karakoçan gençler üzerindeki etkisini ne yazık ki sıfıra indirgemiş durumda. Herkes suçlu; tek tek anneler babalar abiler amcalar beyler paşalara ağalar... Koltuğu sıcak mı sıcak olanlar, geniş mi geniş olanlar... Eğitimciler, din adamları, esnaflar, muhtarlar aklıma gelen gelmeyen herkes... Göz yumarsanız her şeye; adam harcamaya, insan öğütmeye, sahipsiz koymaya, yalnız bırakmaya... Sonuç böyle olur.

Cebinizi düşünürseniz, mal bulmuş mağribi gibi iktidar olan her şeyin ve herkesin yalakası olursanız kusura bakmayın ama daha kötü olayların ilçenin başından eksik olmayacağını pekâlâ söyleyebilirim.

Kızlarımızı boş bırakırsanız ve onları emanet ettiğimiz ilçede yem olarak görürseniz ve potansiyel harcanması gereken nevaleler gibi algıyorsanız işte o zaman bu ilçenin dibine bomba koymuş olursunuz. Ama unutmayın bu çocuklar bizim, yanlışıyla doğrusuyla... Günahıyla sevabıyla... Sizden uzak değildir okunan her sala, kurulan her taziye sizden başkasının çocuğu için değildir.

Bu ilçe kendisiyle yüzleşmek zorundadır. Siyasetiyle, bürokrasiyle, esnafıyla, ailesiyle... Gideniyle kalaniyla... Bunu yapmadığımız sürece inanın dost acı söyler kavlince ahirimizi iyi görmediğimi belirtmek istiyorum.

Bir yıldız gibi ellerimizin arasında kayıp giden her can bizim canımızdır.

Üzüntümüz tarife gelemeyecek kadardır. Kuru bir "başımız sağ olsun" taziye dileği içimizi rahatlatmayacaktır. Çocuğu olan anne babalar iyi düşünsün. Gençlerimizi boş bırakmaya, yalnız koymaya hakkımız yok. Çünkü bu boşluğu bir su gibi hemen dolduracak o denli zararlı ve düşman unsur var ki "Allah Korusun" farkına vardığımızda iş işten geçmiş olmasın.

Kim sahip çıkacak bu gençlere? Ermeni diye etiketleyip yolladıklarınız bu çocukların abisi babası gibiydi. Ve bu ilçenin çocuğuydu. Sahip çıkmadınız.

İntiharlar artmaya başladı sahip çıkmadınız yaşarken.

Kandırılıp bir şekilde dağa çıkanlar oldu, sahip çıkmadınız ilçedeyken.

Uyuşturucunun kollarına düşerken sahip çıkmadınız.

Tecavüze uğradı mağdur oldular dalga geçtiniz. "Fatmagül'ün Suçu Ne?" diye...

Cinayetler işlendi; kardeş kardeşi vurdu seyrettiniz.

Barlar açıldı, çarşıda pazarda o biçim kadınlar boy gösterisinde bulundu, ağzınızın suyu aktı. Kaç

aile yıkıldı, görmediniz.

Cebiniz para gördü kalçalarınız koltuk gördü ama bu arada çok basit bir şeyi unuttunuz: "Çocuklarınızı... Ahlakınızı..."

Hepimiz suçluyuz işte... Lamı cimi yok.

El birliğiyle ilçemizi evrenin en büyük yüznumarasına çevirdik. Kusura bakmayın.

Bazen kazandığınızda kaybedersiniz, bazen kaybettiğinizde kazanırsınız.

Protesto ediyorum güzel ilçem seni... Kalbimi saran sancıyı tutarak protesto ediyorum. Bu yüreğe ses veren var mı yok mu bilmiyorum ama orada hayatını kaybeden ve o noktaya gelen her bir canın canımızdan bir can olduğunu ve ölen bir tarafımız olduğunu hissediyorum.

Derdimiz makam mevki değildir can derdidir. Bunu kaç kişi anlayabilir?

Memleketini ve insanını seven her kişi böyle düşünmek ister.

Cebini düşünenler ve kendi kişisel krallığını ilan edenler bizden uzaktırlar.

Bu ilçe sahipsiz değil, bu ilçe kimsesiz değil, bu ilçe yalnız değil.

İntiharlar var ilçemde, canım yanıyor, kanım donuyor. Ve uzakta gülen biri var, içim cız ediyor. Bu çocuklar bizim, bu canlar bizim, bu insanlar bizim...